

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. A. S.**, zastoupen Mgr. Jakubem Krčem, advokátem, se sídlem Politických obětí 118, Frýdek – Místek, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2017, č. j. KRPU-242823-64/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 3. 2017, č. j. 42 A 9/2017 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jakubu Krčovi, se sídlem Politických obětí 118, Frýdek – Místek, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši **11.606 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 21. 3. 2017, č. j. 42 A 9/2017 - 16, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2017, č. j. KRPU-242823-64/ČJ-2016-040022-SV-ZZ (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o 60 dnů ode dne 21. 2. 2017.

[2] Žalovaná v odůvodnění **napadeného rozhodnutí** konstatovala, že žalobci bylo dne 21. 12. 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle šetření ze dne 13. 2. 2017 odvolací řízení nadále probíhalo a o odvolání nebylo do uvedeného data rozhodnuto. Žalovaná považovala prodloužení zajištění za žádoucí, neboť se jedná o další nezbytný krok k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Z jednání cizince bylo zřejmé, že existovalo nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jediným cílem jeho cesty byla Spolková republika Německo („SRN“), kde by chtěl získat práci. Žalovaná stanovila prodloužení zajištění o 60 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaná dále dospěla k závěru, že v případě žalobce existoval reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu**. V žalobě tvrdil, že žalovaná řádně nezduvodnila závěr o tom, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o zajištění. Z ničeho nevyplývalo, že by žalovaná činila nutné úkony nebo urgovala státní orgány v Pákistánu k tomu, aby bylo možné realizovat správní vyhoštění. V případě žalobce nedocházelo k řádným přípravám výkonu vyhoštění. Mezinárodní organizace pro migraci v současné době neprováděla ani asistované dobrovolné návraty do Pákistánu, a to z důvodu persekuce navrácených státních příslušníků Pákistánu. Vyhoštění bylo tak v dohledné době nerealizovatelné. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011 – 19, z něhož plyne, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění musí obsahovat úvahy k realizovatelnosti vyhoštění.

[4] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** k námitce, že existence nebezpečí maření výkonu správního vyhoštění není zdůvodněna ani doložena, nejprve citoval z napadeného rozhodnutí žalované. Dospěl k závěru, že žalovaná se touto námitkou přezkoumatelně zabývala. Žalovaná podle krajského soudu shledala existenci tohoto nebezpečí v tom, že žalobce by nevyčkal rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho realizace a pokračoval by v souladu s jeho původními úmysly v nelegální cestě do SRN. Tento závěr má jednoznačnou oporu v obsahu správního spisu a tento důvod trvá po celou dobu zajištění.

[5] K námitce, že žalovaná nečinila kroky k vyhoštění, soud uvedl, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývají úkony směřující k realizaci správního vyhoštění (vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, konzulární pohovor). Adekvátnost těchto kroků dokládá skutečnost, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla totožnost žalobce ověřena. Ani námitku nerealizovatelnosti účelu zajištění neshledal krajský soud důvodnou. Ze závazného stanoviska vyplývá, že vycestování žalobce je možné. Žalovaná neshledala žádné skutečnosti, a žalobce žádné takové skutečnosti v rámci správního řízení neuvedl, ze kterých by bylo možné dovodit, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

pokračování

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Poté prostřednictvím ustanoveného zástupce kasační stížnost doplnil, s odkazem na důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a písmena d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel v žalobě namítal, že zde není reálný předpoklad, že by mohl být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn, na podporu citoval rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 168/2011 - 19, a nyní poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 242/2016 - 24. Na tuto námitku však nebylo krajským soudem nijak reagováno, nebylo ani odůvodněno, proč se touto námitkou nezabýval, když s obsahem citovaného rozhodnutí městského soudu se nijak nevypořádal. Část napadeného rozsudku je tak nepřezkoumatelná.

[8] Dále stěžovatel namítal, že lhůta prodloužení zajištění o 60 dní byla stanovena nepřezkoumatelně. Krajský soud sám na s. 5 uznal, že otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění se zabýval pouze v obecné rovině. Krajský soud konstatoval, že nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by odůvodňovaly hrozbu nebezpečí vážné újmy. Hrozbou závažné újmy je např. i hrozba hladomoru, přičemž tomuto lze zabránit např. zajištěním lepších ekonomických podmínek. Stěžovatel připomenul rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 15. 11. 1996 „*Chahal proti Spojenému království*“, kde soud po smluvním státu požaduje dokonce důkazy o tom, že bezpečnost stěžovatele nebude ohrožena. Nic takového krajský soud neměl k dispozici. V této části stěžovatel spatřoval nesprávné posouzení právní otázky týkající se hrozby závažné újmy a zákonnosti a přezkoumatelnosti 60 denního prodloužení.

[9] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve **vyjádření** ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě. Stěžovatel podle žalované neuvedl konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel mylně uvádí, že krajský soud sám na s. 5 uznává, že otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění se (žalovaný – pozn. žalovaného) zabýval pouze v obecné rovině. Ve skutečnosti krajský soud uvedl: „*V obecné rovině se realizovatelností správního vyhoštění žalobce zabýval žalovaný již v odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění.*“ Tedy tato obecná rovina byla odůvodněna v rozhodnutí prvotním, nikoliv současně napadeném. Zde již měla žalovaná k dispozici závazné stanovisko OAMP MV ČR, které bylo podkladem rozhodnutí o prodloužení zajištění a bylo využito i k odůvodnění realizovatelnosti správního vyhoštění ohledně důvodů znemožňujících vycestování, tedy i skutečného nebezpečí vážné újmy. Tato skutečnost je obsažena v odůvodnění napadeného rozhodnutí i napadeného rozsudku, ihned za citovanou větou. Závěr stěžovatele byl tedy vytržen z kontextu a neodpovídá skutečnosti. Hrozba hladomoru se netýká případu stěžovatele, neboť sám nijak nenaznačil, že by on nebo jeho rodina trpěli hladem, a zmínka o hladomoru je v daném případě ničím nepodložená. V případě *Chahal* ESLP dospěl k závěru, že závazek nevystavení nikoho reálnému nebezpečí špatného zacházení je absolutní povahy a nemůže být poměřován či překonán veřejným zájmem, na případ stěžovatele nedopadá, neboť stěžovateli žádná

obdobná újma ze strany Pákistánu nehrozí a nebyla samotným stěžovatelem uplatněna. Žalovaná vzhledem k výše uvedenému navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Stěžovatel opustil území Pákistánu přibližně dne 24. 3. 2016. V Pákistánu zůstala jeho manželka a šest dětí. Jediným důvodem jeho odchodu bylo získat práci v Evropě, neboť v Pákistánu není práce a potřebuje uživit svoji rodinu. Chtěl se dostat do Německa, přičemž v Německu by požádal o azyl a poté by se kontaktoval s příbuzným, který by mu sehnal práci. Za cestu zaplatil převaděčům dohromady již 6000 euro. V České republice zůstat nechce, jeho cílovou zemí je Německo. Do Pákistánu vycestovat může, ale raději by zůstal v Německu, kde by si vydělal peníze pro svoji rodinu. Z Pákistánu neodešel proto, že by se cítil ohrožen na životě. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016 bylo žalobci uděleno správní vyhoštění v délce jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Ze závazného stanoviska ze dne 30. 11. 2016, ev. č. ZS32800, vyplývá, že vycestování stěžovatele do Pákistánu je možné. Dne 12. 1. 2017 se uskutečnil konzulární pohovor za účelem ověření totožnosti stěžovatele. První tajemník Velvyslanectví Pákistánu v Praze sdělil, že materiály budou zaslány na ověření totožnosti do Pákistánu, proces ověřování trvá minimálně dva měsíce. Ze sdělení Velvyslanectví Pákistánu v Praze ze dne 21. 2. 2017 (po vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění), č. j. Cons-2/2015 vyplývá, že totožnost stěžovatele byla ověřena.

[14] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

[15] Podle § 124 odst. 3 téhož zákona, *(p)olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

pokračování

[16] Podle § 179 odst. 1 téhož zákona, *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

[17] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost části napadeného rozsudku. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud nereagoval na jeho námitku, že zde není reálný předpoklad vyhoštění v době jeho zajištění. S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud se zabýval touto námitkou na s. 4 a 5 kdy, dospěl k závěru, že námitka nerealizovatelnosti účelu zajištění není důvodná. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud formuloval následující právní věty: „*I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že krajský soud se v odůvodnění nezabýval rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011 - 19, označeným v žalobě. Podle žaloby však z tohoto rozsudku vyplývá pouze to, že rozhodnutí o prodloužení zajištění musí obsahovat úvahy k realizovatelnosti vyhoštění. Tyto závěry vyplývají i z citovaného usnesení rozšířeného senátu, a krajský soud v napadeném rozsudku posuzoval realizovatelnost vyhoštění a úvahy žalované k této otázce, postupoval tak v souladu s judikaturou a se závěry, které měly vyplývat mimo jiné i z citovaného rozsudku. Rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016 - 24, kterého se stěžovatel dovolává v kasační stížnosti, se týkal zajištění za účelem správního vyhoštění do Íránské islámské republiky. V daném případě nebyla realizace správního vyhoštění pravděpodobná, neboť z okolností případu bylo zjevné, že ambasáda cizinci cestovní doklad nevystaví a návrat íránských občanů byl podle stanoviska velvyslanectví možný pouze s jejich souhlasem. Rozsudek se proto týkal úplně odlišného skutkového stavu. Tvrzení stěžovatele, že krajský soud sám uznává, že otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění se zabýval pouze v obecné rovině, je, jak správně poukazuje žalovaná ve vyjádření, vytrženo z kontextu celého odůvodnění. Napadený rozsudek proto nevykazuje žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[18] Dále stěžovatel namítá, že lhůta prodloužení zajištění byla stanovena nepřezkoumatelně. Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě a v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou námitky, které stěžovatel

neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl, nepřípustné. V žalobě stěžovatel namítal pouze to, že prodloužení zajištění jako celek bylo nezákonné, z důvodu nedoložení, že stěžovatel bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud nad rámec nezbytného konstatuje, že žalovaná zdůvodnila, že 60 dní bylo stanoveno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a vyjmenovala konkrétní kroky učiněné správním orgánem k zjištění totožnosti a zajištění cestovního dokladu na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak nesdílí názor stěžovatele, že délka prodloužení byla stanovena nepřezkoumatelně.

[19] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil hrozbu vážné újmy, kdy hrozbou závažné újmy je např. i hrozba hladomoru, stěžovatel v tomto ohledu odkazuje na judikaturu ESLP. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť se plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v případě stěžovatele nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by odůvodňovaly hrozbu nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel opakovaně uváděl, že jediným důvodem odchodu z Pákistánu byl jeho zájem najít si v Německu práci. Netvrdil tak žádnou vážnou újmu, která by mu v Pákistánu mohla hrozit. Žalovaná taktéž nezjistila hrozbu vážné újmy, když vycházela nejen z výpovědi stěžovatele, ale i z obsahu závazného stanoviska, v rámci něhož nebylo zjištěno riziko vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud neshledal odkaz na případ *Chahal proti Spojenému království*, v němž se primárně jednalo o porušení čl. 3 Úmluvy ochrany lidských práv a základních svobod rozhodnutím o vyhoštění, relevantní pro nyní posuzovaný případ. Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[22] Zástupcem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Azs 129/2017 - 18, ustanoven advokát Mgr. Jakub Krč, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 a 4 a § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, konkrétně 3.100 Kč za dva úkony právní služby, spočívající v převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti; paušální náhradu hotových výdajů 600 Kč (2 x 300 Kč); dále cestovní výdaje ve výši 1.992 Kč; (soud vycházel

pokračování

z technického průkazu vozidla doloženého advokátem ke sp. zn. 6 Azs 60/2017, dále srov. vyhlášku č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad) a náhradu za promeškaný čas v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 800 Kč, celkem tedy 9.592 Kč. Zdejší soud zástupci nepřiznal odměnu za nahlížení do spisu a studium spisu, protože se nejedná o samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu, nýbrž o součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok o částku 2.014 Kč odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy byla výrokem IV. tohoto rozsudku přiznána částka 11.606 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu